

tilbagekalde dem. I § 81, 2det Punktum gøres derfor en Undtagelse fra Paragrafens Hovedregel om Tilbagekaldelighed af indsendte Ordre for det Tilfælde, at andet maa anses betinget ved Forhandlingerne mellem Agenten og Ordregiveren. I Udkastets svenske Tekst ere Paragrafens Hovedregel og Undtagelsen optagne i én Sætning.

§ 82.

Naar en Agent afslutter en Aftale eller optager en Ordre fra Tredjemand, vil det af Hensyn til eventuelle senere Divergenser om, hvorvidt og med hvilket Indhold en Aftale er kommen i Stand eller en Ordre afgiven, være ønskeligt, at Agenten fra vedkommende Tredjemand skaffer sig en skriftlig Bekræftelse af det mellem dem passerede. Mangler en saadan Bekræftelse, vil Agenturgiverens Stilling efter almindelige Bevisregler let blive vanskelig, hvis Tredjemand fragaar, at der er afsluttet en Aftale eller af ham afgivet en Ordre af det af Agenten og Agenturgiveren paastaaede Indhold. Til en saadan Fragaelse vil Køberen (Ordregiveren) være fristet, særligt naar det drejer sig om Salg, hvor Levering af Varen først skal finde Sted om nogen Tid, og Konjunkturerne i Mellemtiden forandre sig, saaledes at han paa et senere Tidspunkt kunde have faaet Varen billigere. Det ligger nær, at Agenten for at undga den omtalte Ulempe benytter sig af Sluttedelsblanketter eller Ordrekopier, som han, naar Forhandlingerne have ført til et Resultat, kræver underskrevne af Køberen, men saadan Underskrift er det ofte vanskeligt at faa. Mange Købere ville betragte et Krav om deres Underskrift som Udslag af en for dem fornærmelig Mistillid.

For at bøde paa denne Vanskelighed, der iøvrigt i endnu højere Grad gør sig gældende ved Afslutning af Aftaler ved Handelsrejsendes Medvirken, jfr. § 90, har man i Udkastets § 82 optaget en Bestemmelse, hvorved det under visse Betingelser paalægges den Handlende, der fra en Agenturgiver faar Underretning om, at denne godkender en af hans Agent afsluttet Aftale eller antager en af Agenten indsendt

Ordre, uden ugrundet Ophold at give Agenturgiveren Meddelelse, hvis han vil gøre gældende, at han ikke har afsluttet Aftalen eller afgivet Ordren, eller at Aftalens eller Ordrens Indhold er urigtigt angivet. Meddelelsen kan ikke som de i §§ 78 og 79 omtalte Meddelelser rettes til Agenten; den maa rettes til Agenturgiveren selv, jfr. nedenfor i Bemærkningerne til § 84. Men naturligvis skader det ikke Afgiveren, at han har rettet Meddelelsen til Agenten, hvis den dog rettidigt naar frem til Agenturgiveren.

Det er navnlig fra handelskyndig Side i Sverige, hvor de ovenfor berørte Ulemper synes særligt fremtrædende, at der er yttret et stærkt Ønske om en Regel i den angivne Retning. I Danmark har der maaske ikke vist sig saa megen Trang til en saadan Bestemmelse, men da en Reklamationsregel paa dette Punkt dog indenfor visse Grænser maa anerkendes naturlig og heller ikke er uden Tilknytning til nugældende Retspraksis, se nærmere nedenfor, har man ment at burde imødekomme det udtalte Ønske. Fra alle Sider har man været enig om visse Begrænsninger af Reglen. Det er indlysende, at Paalæg af en Reklamationspligt af den heromhandlede Art kan have sine Betænkeligheder paa Grund af de Farer, en saadan Bestemmelse rummer for de Personer, hvem Reklamationspligten paalægges. Agenter kunne være yderst paagaende og lade sig ofte ikke afvise uden videre af dem, de henvende sig til i Haab om at faa en Forretning i Stand. Det forekommer ikke saa helt sjældent, at saadanne altfor ivrige Agenter indsende Ordre til Agenturgiveren, skønt Forhandlingerne med vedkommende Tredjemand endnu ere ganske svævende, eller at de endog gaa endnu et Skridt videre og indsende opdigtede Ordre eller egenmægtigt foretage for Agenturgiveren og dem selv fordelagtige Ændringer i virkeligt modtagne Ordre. Paalagde man nu i Almindelighed enhver, der fra en Agenturgiver fik Underretning om, at denne godkender en af en Agent afsluttet Aftale eller antager en af denne indsendt Ordre, at reklamere overfor Agenturgiveren, hvis han